

На няколко пъти Орфей го запитва кога ще му позволи да си замине. Първия път владетелят само го погледна без да се помръдне. „Ще бъде!“ рече само той. Сетне каза, че поръчал да пригответ особена кола за дълго пътуване и вече все с тази кола се оправдаваше. Орфей напущаше двореца с душа потисната и отровена, чупеше пръсти и се топеше от мъка. Той отслабна, лицето му загуби някогашния здрав и бодър загар, изпръхналите му устни станаха бледи и тънки. Само очите му горяха със същия дълбок неугасим пламък.

Една хубава есенна вечер владетелят беше по-радостен и по-разположен. Орфей пак го помоли да го пусне. Владетелят каза, че не смее при такъв дълъг, несигурен и опасен път да остави в несигурни ръце най-великия музикант на земята.

— Ами ако стане нещо с тебе, сетне нали аз ще отговарям? — оправда се с присторена загриженост той.

— Само ме пусни! — помоли се горещо Орфей. — Сам ще тръгна, пеша ще си ида!...

— Че ти не знаеш пътя! — примижа владетелят.

— Знам го! — подскочи Орфей. — Най-напред край морето, край морето, сетне нагоре — до голямата тиха река. От там по реката — и ето ти нашите планини...

Орфей се издаде. Отчаян, съсипан от дългите и напразни очаквания, че ще го пуснат да си иде, той наистина мислеше да излезе някой ден и без да се обади някому, да поеме нататък, където залязваше слънцето. И той започна да се заглежда нататък, в далечината, дето се извишаваше неговата родна планина. Орфей мечтаеше вече за това бягство, кроеше в ума си как да тръгне някоя нощ за да вземе преднина и мечтаеше за щастливия час, когато ще види своите родители, другарите си, съ-